

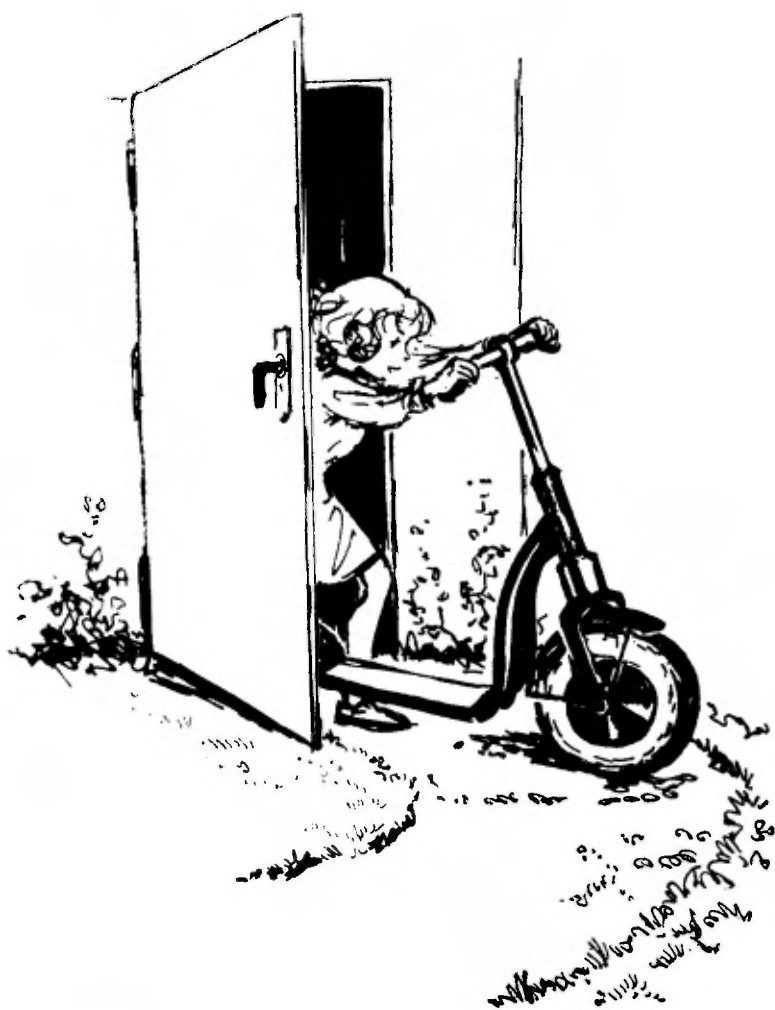
# Vlammertje



door  
Fre van Hoorn



**VLAMMETJE**



Voorzichtig schuift ze de step uit de schuur. (Zie blz. 12)

# VLAMMETJE

DOOR

FRÉ VAN HOORN

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

VIERDE DRUK



NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT



## De pluig gered!

Vlammetje zit op de grond te vechten met haar schoenveter. Die wil ze zelf vaststrikken. Ze kan dat nu. Ze heeft het in de vakantie geleerd van Jaap, haar grote broer. Die is al acht jaar.

Ze heeft ook nog een veel grotere broer Jan. Die is al twaalf jaar. En haar oudste zus Miep is vijftien. Die doet soms net of ze haar moeder is.

Maar Vlammetje weet wel beter en laat Miep lekker praten.

Zo'n veter strikken is een hele kunst voor zo'n kleine meid. Al weet je hoe het moet, daarom lukt het nog zo dadelijk maar niet.

Eerst een lusje maken. Dan de andere helft van de veter er om heen slaan. En dan komt het moeilijkste. De veter er tussen door halen, om er de tweede lus van te maken.

Hè, weer net mis!

Haar handjes worden er klam-warm van. Haar wangetjes rood. Het puntje van haar tong moet er ook al aan te pas komen.

Zoals ze daar zit is ze echt „een vlammetje”. Met die rode wangetjes. En dat rode tongpuntje uit haar mond. En die rode krulletjes — net dansende vuurvlammetjes.

Aan die rode krulletjes heeft ze haar bijnaam te danken.

Aan de rode krulletjes en aan een vriend van vader, een kunstschilder. Die heeft eens een mooi schilderijtje van haar gemaakt en er toen onder geschreven: „Vlammetje”.

Het hangt boven vaders bureau.

Sindsdien zijn ze haar allemaal Vlammetje gaan noemen. Ze heet eigenlijk Eleonora Margaretha.

Maar dat is zo'n lange, moeilijke naam. Vlammetje vindt het best, dat ze maar een gemakkelijker naampje gevonden hebben.

Het is vandaag een nare vervelende dag. De vakantie van Miep en Jan en Jaap is voorbij. Ze zijn allemaal weer naar



Zo'n veter strikken is een hele kunst...

school toe. „Naar het apehok,” smaalde Jaap vanmorgen. Maar Jan en Miep zijn naar een ander hok toe.

Het „gym” noemen ze het.

Maar dat zal wel net zo iets wezen. Ze hadden er vanmorgen ook al niet veel zin in.

Vader zit nu weer de hele dag op zijn kantoor. Hij komt alleen thuis om te eten en dan heeft hij nog erge haast. Het zal wel weer een poos duren, voor hij tijd heeft om met Vlammetje te stoeien. Dat is vervelend. Want ze ravot zo graag met vader.

En die vervelende veter wil ook al niet.

Zal ze naar moeder gaan en vragen, of die haar schoen vastmaakt?

Maar dan kan ze straks niet tegen Jaap zeggen, dat ze het „helemaal zelf” heeft gedaan.

Maar ze moet nu opschieten. Want beneden moet ze moeder toch helpen.

Moeder vond het fijn, dat ze allemaal weer naar school gingen. „Nu krijg ik weer een beetje vakantie!”



Miep had haar tong uitgestoken, toen moeder zo praatte. „U hebt maar een lekker leventje. U hebt eigenlijk altijd vakantie. 's Morgens een beetje werken. 's Middags een dutje doen. Of een visitetje maken. Of wat winkels kijken.”

„En dan heb ik ook nog een flinke dochter, die me zo fijn helpt,” had moeder toen gezegd.

Toen Miep — een beetje bits — antwoordde: „Ik heb het veel te druk op school,” had moeder dood-leuk opgemerkt: „Och kind, ik bedoelde jou niet eens. Ik bedoelde Vlammetje.”

Ja — Vlammetje kan moeder al goed helpen. Zij gaat nog niet naar school.

Maar ze wil er wel graag naar toe. Naar de kleuterschool. „Het poppeschooltje,” spot Jaap. Dat zegt hij, omdat hij zelf op de grote school is, natuurlijk.

Nu — dan maar het „poppeschooltje”. Maar Vlammetje wil er toch graag naar toe. Liesje van de burenen heeft Vlammetje van alles over dat schooltje verteld. Liesje is nu al tien jaar. Maar toen ze vier jaar was, ging ze ook op dat schooltje. Daar hebben ze een grote zandbak. En daar mag je spelen met blokken en mandjes vouwen en matjes vlechten.

En daar worden ook mooie verhalen verteld, uit een groot, dik boek. Verhalen van de Here Jezus!

Liesje vertelt Vlammetje ook verhalen van de Here Jezus. Als ze samen schooltje spelen. Maar de juffrouw van de kleuterschool kan veel mooier vertellen, zegt Liesje.

Vlammetje wil ook naar dat schooltje toe. Ze is er best groot genoeg voor.

Maar vader wil het niet hebben.

„'t Is er juist zo fijn, waarom mag het nu niet?” heeft Vlammetje al eens gepleit.

„'t Is me er veel te fijn,” zei vader toen. „En daarom, geen sprake van.”

Veel te fijn! Hoe kan dat nu? Fijn is toch altijd heerlijk. Nu mag ze niet naar het schooltje, omdat het er zo fijn is. Vlammetje heeft daar niets van gesnapt.

Maar de mooie verhalen hoort ze lekker toch wel. Van

Liesje. Moeder wil ook liever niet, dat Vlammetje naar de kleuterschool gaat.

„Dan ben ik overdag zo alleen. Blijf maar lekker bij me. Je moet me toch helpen.”

Dat kan Vlammetje begrijpen. Ja, ze moet nu maar gauw moeder gaan helpen.

De veter is vast. Hè, hè, dat was een hele toer.

Vlammetje gaat de trap af.

Voorzichtig. Anders val je.

Haar éne handje heeft ze dichtgeknepen.

In dat handje bewaart ze een grote schat. Haar „pluis”.

Een klein propje uitgeplozen wol.

Vlammetje is onafscheidelijk van haar pluis.

Als ze 's avonds gaat slapen, gaat de duim in de mond. En de pluis legt ze tegen haar neusje aan. Net een klein, blauw snorretje. Maar dat voelt zo lekker zacht. En het kriebelt ook een klein beetje.

Toen Vlammetje nog heel klein was, duimde ze de hele dag. En dan liep ze maar rond met dat gekke, blauwe snorretje onder haar rode haren.

Op haar vierde verjaardag heeft ze moeder beloofd, om alleen in bed nog te duimen.

Wat was dat moeilijk, om het vol te houden. Telkens wou die duim weer naar haar mondje.

Maar als je vier jaar geworden bent, moet je je toch al een beetje groot houden.

De pluis komt ook alleen in bed voor de dag. Maar overdag heeft ze hem toch lekker altijd bij zich.

Hij zit dan geklemd in een holletje van haar hand. Daar is ze zo aan gewend, dat ze van alles met die hand doen kan, zonder de pluis te verliezen. Die pluis is haar onafscheidelijke kameraad. Zo kan het best, al word je ook groot. Niemand ziet er wat van.

Beneden in de gang staan de melkflessen al op Vlammetje te wachten.

Die staan bij de deur, net als een troepje soldaten. Maar ze

mogen daar niet blijven staan. Je zou er over kunnen struikelen en ze omgooien. Net zoals laatst de dokter. Die loopt altijd zo hard. Hij stootte de deur in en meteen tegen de flessen op.

Klets-boem. Toen waren er twee flessen kapot.

De dokter werd er rood van.

Moeder lachte maar. „Nu is het hier de witte zee, dokter.” Als Miep of Jan het gedaan hadden, zou moeder wel heel boos geworden zijn.

Nu zei ze niets. Alleen maar „de witte zee”.

Kon je toch zien, dat moeder ook bang was voor de dokter.

Vlammetje is heel bang voor de dokter.

Een dokter doet pijn.

Laatst was Jan in prikkeldraad gevallen. Hij had een hele scheur in zijn been. De dokter moest het naaien.

Vlammetje had er met haar kleine neusje pal boven op gezeten. En ze had tegen Jan gefluisterd: „Doet het pijn, Jan? Erg pijn?”

Toen had Jan net gedaan of hij er niets om gaf. Maar moeder had toch maar eau de cologne gehaald. Omdat hij zo wit werd om zijn neus.

Daar staan de flessen.

Vlammetje pakt ze één voor één bij hun kop. De ene fles heeft een witte kop en de andere een groene en weer een andere een blauwe. Net als mensen. Die hebben ook verschillende kleuren haar.

Wit of zwart. En soms rood.

Als je rood haar hebt, roepen de kinderen je na. „Rooie, rooie.” Vlammetje heeft dat al zo vaak gehoord. Ze geeft er niets meer om. Ze kan ook wel gaan roepen: „Witte” of „Zwarte”.

Wat maakt het nu voor verschil?

Als de flessen op hun plaatsje in de kelder zijn aangeland, komt de visboer.

Vlammetje mag met een pannetje naar de visboer. Dat doet ze elke morgen. Want vader moet altijd een visje hebben.

Omdat hij ziek is geweest. Daarna helpt Vlammetje moeder bij het vaten wassen. Zij mag de lepels en vorken afdrogen. De messen niet. „Die bijten,” zegt moeder.

Dan gaan ze een kopje koffie drinken met een lekker stuk koek.

Ja — Vlammetje krijgt heus ook een kopje koffie. Met veel melk. En veel suiker. Het laatste is het lekkerste. De suiker op de bodem, die ze lekker opsmult met een lepeltje.

Daar komt het draaiorgel aan. Je hoort het al in de verte.

Vlammetje krijgt van moeder een paar centen. Die mag ze in het bakje doen van de draaiorgel-meneer.

En dan mag ze een poosje buiten blijven staan om naar de poppetjes op het orgel te kijken. Twee kunnen er dansen. En de middelste slaat met een stokje de maat.

Als het orgel weg is heeft Vlammetje ineens een mooi plannetje bedacht.

Maar ze moet nog even wachten tot moeder boven is om de bedden op te maken.

In de vakantie heeft ze al vaak bij Jaap op de step gestaan. Nu wil ze proberen of ze het alleen ook zal kunnen.

Vast wel. Er is toch niets aan.

Eén been erop. En met het andere been afzetten. Als je het stuur maar goed vasthoudt.

Als moeder naar boven is — niets kwaads vermoedend — sluipt Vlammetje naar de schuur.

Daar staat Jaap z'n step.

Het is toch wel een groot ding, zo'n step. En hij rijdt niet zo heel gemakkelijk. Dat stuur doet zo raar, als je niet oppast.

Voorzichtig schuift ze de step uit de schuur.

Het grind van het tuinpaadje knarst verraderlijk. En het hekje piept, als je het open doet.

Moeder heeft niets gemerkt.

Vlammetje staat op straat. Een klein rood krullebolletje naast een vuurrode step.

Vlammetje zucht eens. Het is wel heel erg ondeugend, wat

ze nu doen gaat. Maar ja, dan moeten ze haar ook maar naar het schooltje laten gaan.

„Step, waar ga je met dat kind naar toe?” spotlacht een grote slagersjongen.

Hij heeft een grote mand op zijn fiets.

Dat stuur zit zeker steviger vast.

Hij slingert helemaal niet.

Vlammetje probeert het eerst eens op het trottoir.

Het rode tongpuntje komt er weer bij te voorschijn. In haar éne handje omklemt ze het pluisje. Dat kan ze zeker bij zo'n moeilijk geval niet missen. Op het trottoir hobbelde-bobbelt de step heel erg. Vlammetje kijkt naar de rijweg. Daar reed Jaap altijd. Die is lekker glad. Daar gaat het vast beter.

Ze scharrelt het trottoir af.

Nu één voet op de step.

Daar gaat-ie. Ze draait een halve slag rond. Boem, daar ligt ze. Midden op de weg.

Een auto remt met angstwekkend gieren.

Moeder kijkt boven verschrikt uit het raam, geeft een gil en holt naar beneden.

Vlammetje begint te brullen van schrik en angst.

O, daar is moeder. Vlammetje vliegt op moeder af, die haar kleine meisje onstuimig in de armen sluit.

De chauffeur moppert tegen moeder. „Onverantwoordelijk. Zo'n kind met een step op de rijweg. Het had dood kunnen zijn.”

Moeder knikt zwijgend, nog te ontdaan om iets te antwoorden.

De chauffeur stapt weer in.

„Gelukkig goed afgelopen. Maar je zou je ongelukkig schrikken.”

Moeder drukt Vlammetje nog steviger tegen zich aan.

„Och, bloedt je beentje een beetje?”

Vlammetje kijkt met heel ernstige blikken naar het rode streepje bloed.

Zou zij nu ook genaaid moeten worden door de dokter?

Maar binnen wast moeder het zere beentje af en doet een verband op het wondje. Het is gelukkig niet erg.

„Hoef ik niet genaaid?”

Nu moet moeder om haar meisje lachen.

Vlammetje neemt zich voor, om straks het „zere lapje” aan Liesje te laten zien.

„Ik ben bijna dood geweest,” zal ze vertellen. „Onder een auto. Kijk maar.”

Zal ze het ook aan Jaap laten zien?

Nee, niet aan Jaap. Als hij 't hoort van zijn step, wordt hij vast heel erg boos.

Moeder is nu ook boos.

Gek, eerst helemaal niet. Toen knuffelde moeder haar zo lekker. Maar nu is moeder wel boos.

Zij krijgt straf ook. Ze moet direct naar bed.

Och, och, wat een nare dag toch. En het komt allemaal omdat zij niet naar het schooltje mag.

In bed troost ze zich met haar pluisje.

Dat heeft ze bij al de schrik toch nog vast gehouden in haar kleine knuistje.

Ze heeft de pluis gered. Ze duwt het onder haar neusje, de duim duikt weg in haar mondje.

Zo vindt moeder haar tegen etenstijd.

Heerlijk in slaap!

Vlammend-rode krulletjes op het kussen. En een blauw snorretje onder haar neus.

Moeder kan het niet laten, haar nog eens even te pakken en te kussen.

Vlammetje wordt wakker en lacht . . .

Gelukkig, moeder is niet meer boos.

„Je had dood kunnen zijn. O, o, ik moet er niet aan denken,” zegt moeder, terwijl ze Vlammetje lekker knuffelt.

„Dan had de Here Jezus me wel naar de hemel gebracht,” zegt Vlammetje heel gewichtig.

„Wie heeft je dat verteld,” vraagt moeder verbaasd.

„Liesje!” antwoordt Vlammetje prompt.

„Och, die Liesje, wat weet die er nu van?”

Maar dan wil Vlammetje haar vriendinnetje toch verdedigen: „Het staat allemaal in een groot, dik boek. En het is allemaal echt waar. En de hemel is zo mooi. Daar zijn de straten van goud. En daar doe je je nooit pijn. En daar ben je altijd gelukkig. Daar woont God.”

Vlammetje heeft een kleur van opwinding.

Ze ziet haar kans schoon en vraagt voor de zoveelste maal: „Mag ik nu naar de kleuterschool?”

Maar moeder drukt Vlammetje stijf tegen zich aan en zegt: „Nee hoor! Nu helemaal niet. Ik ben veel te blij, dat ik je nog hier bij me heb.”

Huilt moeder nu? Ja, heus, Vlammetje ziet een paar traantjes op moeders wang.

Ze geeft moeder een kusje en zegt dan heel lief: „Huil maar niet, hoor moes. Ik ga toch nog niet naar de hemel toe. Ik blijf wel bij je.”

Dan gaat ze met moeder naar beneden.

Hard lopen. Het eten wordt koud.

## HOOFDSTUK II

### Zondag, niets leuk

Op Zondagmorgen wordt Vlammetje net zo vroeg wakker als op andere dagen.

Om een uur of zeven.

Maar dan hoort ze klokgelui. Dat is voor de kerk. Dan weet ze meteen, dat ze nog niet mag opstaan.

's Zondags slapen ze allemaal lang.

Moeder hoeft ook niet op te staan.

Want de melkboer komt niet.

En vandaag komt er ook geen visboer.

En geen draaiorgel.

Op straat is het dan ook veel stiller dan anders.

Vlammetje glipt uit bed. Even kijken of de zon al schijnt.

In haar nachtponnetje staat ze voor het raam. Een zonnestraal glijdt over haar haren.

Wie haar zo ziet staan, met haar mooie, rode krulletjes en haar blanke snoetje moet wel aan een engeltje denken.

Maar Vlammetje denkt aan geen engeltjes. Die bestaan immers niet eens, heeft vader gezegd.

Ze denkt er aan, dat het maar vervelend is, dat lange geslaap op Zondag.

Zal ze eens bij Jan in zijn kamertje gaan kijken? Daar staat een gramfoon. Die heeft Jan zelf in elkaar geknutseld, uit een paar oude onderdelen.

Jan is knap.

Hij zegt altijd, dat hij in de techniek gaat.

Maar wat dat betekent, begrijpt Vlammetje niet.

Jan ligt lekker lui in een boek te lezen.

Die is dus ook al wakker.

Zouden ze al een beetje lawaai mogen maken?

„Toe Jan, laat 'm eens draaien,” bedelt ze met haar liefste vleistemmetje.

„Dan zul je eens wat horen,” grinnikt Jan. En dat kan twee dingen betekenen.

De gramfoon! En vader!

Maar Jan waagt het er op.

Even later klinkt door het stille huis een lustig liedje.

*Heeft mama een goede bui*

*En is Papa niet te lui*

*Nou, dan gaan we naar de speeltuin.*

Dat zou Vlammetje best willen.

Lekker hobbelen en wippen. En op de schommel.

Miep steekt een slaperige toet om de hoek van de deur.

„Zijn jullie nu helemaal. Als vader het hoort.”

Vader hoort het en hij bulderbast: „Stil jullie daar. Onmiddellijk. In bed en slapen!”

Jan smijt verwoed een kussen naar Miep. Dan zet hij gauw de gramfoon af.

Miep ontfermt zich over Vlammetje.

„Jij mag nog even bij mij in bed.”

Dat vindt Vlammetje prachtig.

Dan hoeft ze niet zo alleen wakker te liggen.



Miep heeft een horloge om.

„Laat es horen,” fluistert Vlammetje.

Dan verwonderd: „Het tikt niet. Waarom niet?”

„Als je niet gauw stil bent, ga je weer in bed hoor,” dreigt

Miep. Als dát niet helpt!

Maar toch vraagt Vlammetje nog heel zachtjes: „Is-ie stuk?”

Bij Miep gaat alles nog al gauw stuk.

Vlammetje heeft moeders klachten wel eens gehoord.

„Als je je mond maar houdt,” snauwt Miep nu.

Maar ze laat er dadelijk heel lief op volgen: „Dan krijg je van mij, als je jarig bent, ook een horloge.”

„Eén, dat tikt?” vraagt Vlammetje ongelovig.

„Ben je mal, kind. Daar ben jij nog veel te klein voor!”

„Jouw horloge tikt lekker ook niet,” zegt Vlammetje gevat.

„Jij klein nest!” En Miep begint haar te kriebelen, zodat Vlammetje giert van de pret.

Ze vergeet helemaal dat ze nog stil moet wezen.

En vader zegt niets meer. Die heeft voor deze Zondag de moed opgegeven om nog langer te kunnen slapen.

Als moeder uit bed is, glijdt Vlammetje al gauw de slaapkamer binnen.

Moeder ziet er zo leuk uit in haar pyjama. Zo lijkt ze net op Miep.

Vlammetje mag nog even bij vader in bed komen. Dat mag elke Zondag.

Dan doet vader eerst net of hij nog slaapt. Maar Vlammetje maakt hem wel wakker.

Ze strijkt heel voorzichtig over zijn stoppelbaard.

„Papa scheren?”

Maar Papa geeft geen antwoord.

Die slaapt immers nog.

Maar o wee, dat pluisje van Vlammetje.

Daarmee strijkt ze vader zachtjes onder zijn neus tot hij het wel uitproesten moet. En dan is hij heus echt wakker.

Vlammetje mag nu hoog op vaders knieën zitten. En dan ineens laat vader haar omlaag ploffen.

Dan met een ruk weer omhoog. En weer omlaag.  
Ze kan niet vallen. Vader houdt haar goed vast.  
Vlammetje schatert het uit.  
Dat is toch zo'n leuk spelletje.  
Dat hoort bij de Zondag.

Maar verder is een Zondag vervelend.  
Miep en Jan weten niet wat ze doen zullen. De één wil lezen  
en de andere wil fietsen.  
En ze doen nu allebei niets.  
Ze kibbelen maar wat.  
Vader zit heel lang achter een stapel kranten verscholen.  
En moeder loopt met de stofzuiger rond.  
Als het eerst maar half twaalf is.  
Dan is Liesje weer thuis.  
Die gaat 's Zondags altijd naar de kerk.  
„Wat doe je daar?” heeft Vlammetje al eens gevraagd.  
„Niks. Stil zitten. En niet praten.”  
Dat lokt Vlammetje niet aan.  
Nieuwsgierig vraagt ze verder: „Zegt niemand dan wat?”  
Liesje vindt Vlammetje toch wel erg dom.  
„Natuurlijk wel. De dominee praat.”  
„Wat zegt-ie dan?”  
„Dat weet ik ook allemaal niet, hoor. Soms is hij boos. Dan  
geeft-ie alle mensen standjes!”  
„Standjes?” Daar kijkt Vlammetje van op.  
Dus grote mensen krijgen ook wel eens standjes. 's Zondags,  
in de kerk. Zou vader daarom niet naar de kerk toe willen?  
„We zingen ook!” verklaart Liesje verder. „En er is een  
groot orgel. Dat is heel mooi.”  
„Een orgel met poppetjes?” vraagt Vlammetje.  
Ze denkt aan het draaiorgel van de straat.  
„Ja,” zegt Liesje. „Een orgel met poppetjes!”  
„Dansen die ook?” wil Vlammetje nu weten.  
Daar moet Liesje om lachen.  
„Welnee, het zijn engeltjes. Met grote, gouden toeters.”  
„Engeltjes, wat zijn dat?”

„Weet je dat niet eens? Dat zijn — eh — kindertjes met vleugeltjes.”

„Kunnen ze echt vliegen?”

Dat lijkt Vlammetje prachtig.

Om te kunnen vliegen, net als een vogel. Zo maar hoog in de lucht.

Ze zou toch wel eens graag in de kerk willen kijken.

Om dat orgel. En om de engeltjes.

„Draait de dominee aan het wiel?”

Liesje giert het uit.

Vlammetje wordt er een beetje boos om.

Is dat nu zo gek? Bij elk orgel hoort toch een orgelmeneer, die het wiel draait.

„De dominee staat op de preekstoel,” legt Liesje nu uit.

Maar nu moet Vlammetje lachen.

Dat is toch te mal.

„Staat-ie boven op een stoel? Gaat-ie nooit zitten?”

„Tuurlijk wel. Maar op een preekstoel moet je staan.”

Dat is voor die dominee toch een vervelend geval. Dat hij alleen maar een stoel heeft waar je op moet staan, denkt Vlammetje.

„Als we zingen, dan zit-ie.”

„O,” zucht Vlammetje, nu weer opgelucht. Hij schijnt dus ook te mogen zitten.

„Wat zingen jullie dan?”

„Van de Here Jezus,” zegt Liesje.

„Net als op 't schooltje?” vraagt Vlammetje.

Liesje aarzelt even. Maar dan bedenkt ze zeker, hoe moeilijk het is om alles uit te leggen aan die domme Vlammetje, en zegt daarom maar: „Ja, net als op 't schooltje. En we krijgen ook pepermuntjes!”

Dat geeft de doorslag.

„Ik ga ook naar de kerk,” zegt Vlammetje parmantig.

Maar als ze thuis vraagt of het mag, krijgt moeder een kleur en zegt niets.

En vader doet net of hij boos wordt en zegt kort af: „Geen onzin. Wij komen er wel zonder kerk.”

Vlammetje waagt nog één poging: „Er is een orgel met engeltjes.”

Dan gooit vader haar hoog in de lucht en vangt haar weer op in zijn sterke armen: „Jij bent ons engeltje. Laat Liesje maar zeuren!”

Toch geeft Vlammetje haar wens nog niet op. Ze wil graag eens mee met Liesje. Maar het kan zo maar niet. Je moet ook centen in een zakje doen. Dat heeft Liesje verteld.

Dat is al net als bij het orgel op straat.

Hoe komt Vlammetje aan die centen?

Moeder geeft ze haar vast niet, voor dat orgel van de kerk.

's Middags gaan vader en moeder op bezoek.

Jan en Miep zijn samen naar het voetballen gaan kijken. Jaap mag bij een vriendje spelen. Die heeft een trein met wissels en een echt station.

Vlammetje moet met vader en moeder mee.

Ba, niets leuk. Ze gaan naar een oom en een tante, die geen kinderen hebben. Daar moet Vlammetje aldoor maar stil op een stoel zitten. Net als in de kerk van Liesje.

Maar er is geen orgel met engeltjes, waar je naar kijken kunt. Er is wel een hondje. Dat ligt op een bedje voor het raam. Dan kan het lekker naar buiten kijken. Vlammetje is dol op honden. Zelfs de allergrootste durft ze wel te aaien.

Ze wil dit hondje ook graag even aaien.

Maar tante zegt, dat het niet mag.

Fidelletje is geen kindertjes gewend.

Wat heeft Fidelletje toch een leuk snoetje. En zulke recht-opstaande oortjes.

Vlammetje wil hem zo wel in haar armen nemen.

Als vader en moeder druk aan het praten zijn met oom en tante, wipt Vlammetje van haar stoel af.

Ze wil het hondje eventjes aaien.

Op het zelfde ogenblik ziet Fidelletje buiten een poes en begint vreselijk te blaffen.

Hij springt met een vaart van zijn bedje af en gooit een mooie vaas met bloemen om.



Ze wil het hondje eventjes aaien.

Nu is alles ineens verschrikkelijk.

Tante gilt. Vader en moeder kijken heel boos naar Vlammetje.

Maar ze kon er toch heus niets aan doen.

Op de vloer ligt een grote plas en daarin drijven de bloemen.

Fidel is weer — nog nagrommend — in zijn bedje geklauterd.

Oom zegt nog eens met nadruk: „We zeiden het immers al. Hij is niet aan kinderen gewend.”

Dan haalt Vlammetje, om iets prettigs te hebben, haar pluis maar te voorschijn.

Ze zit een hele poos stil te duimen, de pluus stijf tegen haar neusje gedrukt.

Totdat tante het ziet en verwonderd vraagt: „Moet jij nog op je duimpje zuigen? En wat heb je daar voor een vies gedoe aan je neus?”

Als tante aanstalten maakt om de pluus af te pakken, begint Vlammetje erbarmelijk te huilen.

Vader en moeder zeggen maar gauw, dat het nu heus tijd is om te vertrekken.

Gelukkig maar.

Buiten krijgt ze gauw een ijsje, om wat te kalmeren.

Liesje krijgt nooit een ijsje op Zondag.

Dat mag ze niet kopen.

Vlammetje gelukkig wel.

En met haar rode tongetje zachtjes strijkend langs het roze ijstorentje, verzoent ze zich met de eentonige gang van zaken op Zondag.

Morgen is het lekker weer een gewone dag.

Dan is alles weer leuk.

Nog één nachtje slapen!

H O O F D     \*

## Alleen op avontuur

Vlammetje houdt veel van muziek.

Dat kun je telkens merken.

Als Miep op de piano zit te trommelen en er het hoogste lied bij uitgalmt, doet Vlammetje ijverig mee.

Ze zingt er schots en scheef doorheen, omdat ze van te voren nooit precies weet, welke kant Miep zal uitgaan, omhoog of omlaag.

Maar de laatste toon van een liedje weet Vlammetje altijd precies te pakken en die zingt ze dan ook zo luid als ze maar kan. Ze krijgt rode wangen van de inspanning.

Miep vindt het lang niet altijd leuk, als Vlammetje met zin-

gen zo heel erg haar best doet. Dat loopt dan vaak uit op een kibbel- en huilpartijtje, waar soms moeder aan te pas moet komen.

Maar het gebeurt ook vaak, dat Miep tenslotte haar hand maar weer over haar hart strijkt en in een wilde rondedans met Vlammetje alle tranen laat opdrogen.

Miep heeft Vlammetje zelf geleerd, hoe sommige muziekstukjes heten en probeert of Vlammetje ze uit elkaar kan houden.

„Wat heb ik nu gespeeld, Vlammetje?”

Als ze het dan goed zegt, is Miep in de wolken.

„Vlammetje is toch zo muzikaal, moes,” pocht Miep dan. „Moet u maar eens horen. Wat heb ik gespeeld?”

„Wiegeliedje,” zegt Vlammetje.

Moeder staat er paf van. En Miep verzekert uitbundig, dat haar jongste zus nog eens een beroemde pianiste zal worden.

„Ik zie haar al staan, moes, op het podium met haar vlam-mendrode krullen. En de hele zaal maar klappen. Wat zult u dan trots op haar zijn.”

Maar als moeder op een middag damesvisite heeft en Vlammetje haar kunsten vertonen moet, zegt ze helemaal niets. Zoekt ze alleen maar haar duim.

De dames lachen een beetje zuurzoet.

En moeder voelt zich net een stout meisje, dat gejokt heeft.

Vlammetje is echter voorlopig nog geen grote pianiste. Wel zit ze soms al heel parmantig op het pianokrukje en dan zingt ze uit volle borst. Maar daarbij beukt ze zo hard op de piano, dat het oude beestje schijnt te trillen van angst.

Moeder komt uit de keuken draven en zet Vlammetje weer op de vloer.

Ze protesteert hevig. Maar dan mag ze naar de radio luisteren. Het is vreemd, maar bij de radio zit die kleine woelwater soms een hele poos stil, met de pluis tegen haar neusje gedrukt.

Het komt vast door de liefde voor de muziek, dat Vlammetje op een keer zo maar in haar eentje op stap is gegaan.

Het was weer draaiorgeldag.



Die middag dansten niet alleen de poppetjes op het orgel.

Vlammetje mocht een paar centjes brengen aan de meneer van het orgel.

Dan staat ze altijd voor de deur een poosje te luisteren. En te kijken naar de poppetjes, die zo leuk in de rondte draaien, met wijd-uitstaande rokjes.

Die morgen dansten niet alleen de poppetjes op het orgel. Maar ook een paar meisjes op straat.



Vlammetje kan haar ogen er niet van afhouden.

Nu is het liedje uit. De meneer aan het wiel zet zijn pet af en veegt met de mouw van zijn overhemd het zweet van zijn gezicht.

„Het zal wel moeilijk zijn,” denkt Vlammetje, om zo lang aan dat wiel te staan draaien. „Zou-ie nu straks weer moeten. Of haalt-ie dan de centjes op? En draait die andere dan?”

Drie mannen duwen het orgel weer verder. Een vierde slentert er naast. Die mocht wel eens aan zijn moeder vragen of ze zijn broek wil naaien. De rafels hangen er bij. Maar hij geeft er niets om. Of zou hij het niet eens weten?

Zal Vlammetje roepen: „Meneer, Uw broek is stuk.”

Op 1 April mag dat wel. Dan roepen ze het allemaal. En dan worden de grote mensen er niet boos om.

Maar het is vandaag vast geen 1 April. Anders had ze daar vanmorgen thuis wel wat van gemerkt.

Daar komt bij, dat die meneer zijn broek écht stuk is.

Vlammetje kan zich niet goed herinneren of je het dan ook wel eens zegt, al is het 1 April. Als-ie kwaad wordt?

De meisjes, die daar net aan het dansen waren, lopen mee met het orgel.

Vlammetje wil ze zo graag nog eens zien dansen. Als ze ook eens een stukje meeliep! Dan kan ze het orgel ook nog eens horen. En ze weet best, hoe ze weer thuis moet komen. Niets aan. Je loopt gewoon weer terug!

Een kleine, rode krullebol stapt mee met het orgel. Eerst nog wat schuchter, op een afstand. Maar al gauw is ze alles vergeten.

Er is ook zo veel te zien.

De meisjes dansen weer. En de poppetjes ook. En het is zo leuk om naar die grote trommel te kijken. Zo maar vanzelf slaat een stok daar op. Trouwens, alles lijkt wel vanzelf te gaan. Maar natuurlijk alleen als de meneer aan het wiel draait.

Ze halen overal centjes op, die orgelmeneren.

Die zullen wel heel rijk worden.

Maar waarom hebben ze dan zo'n kapotte broek aan? Dat

hoort zeker zo, peinst Vlammetje. Als iedereen ziet, dat ze rijk zijn, krijgen ze natuurlijk geen centjes meer.

Het orgel gaat straat in, straat uit.

Een stukje muziek. En dan weer een eindje rijden.

Als het orgel een brede, drukke straat oversteekt, durft Vlammetje niet verder. Ze zal nu maar weer terug naar moeder gaan.

Voor een huisdeur ligt een hond, heerlijk te soezen in het zonnetje. Vlammetje kan het niet laten hem even te aaien. Lekker zacht voelt zijn velletje. Net een hele grote pluus.

Even duikt haar snoetje weg in het krullige haar van het hondje; dat schijnt zo'n zoentje best aardig te vinden.

Voor een etalage met snoep en suikergoed blijft Vlammetje staan. Ze drukt haar neusje haast plat tegen de ruit.

Ze zucht eens. Wat heeft ze een zin er in.

Als ze met moeder boodschappen doet, krijgt ze wel eens een snoepje van een aardige juffrouw.

Maar alleen kun je zo'n winkel toch niet binnenstappen.

Een mevrouw gaat de winkel binnen. Haar man blijft buiten wachten met de kinderwagen. Over de wagen ligt een vachtje.

Dat is vast nog zachter dan een hondevelletje, denkt Vlammetje.

Voetje voor voetje gaat ze naar de wagen toe.

Ze legt een hand op het vachtje.

De meneer lacht vriendelijk van achter zijn brilleglazen.

„Wil jij het kindje eens zien?”

Als Vlammetje ja knikt, tilt de meneer haar op. Ze ziet niet zoveel van het kindje. Wat haartjes en een klein neusje. Het heeft de oogjes dicht.

„Slaapt-ie?” vraagt ze belangstellend.

„Vind je het geen lief kindje?” zegt de meneer.

Vlammetje knikt. Ze wordt ineens een beetje verlegen.

„En hoe heet jij?” vraagt de meneer.

„Vlammetje!”

Even glijdt de blik van meneer over haar rode krulletjes. Hij glimlacht.

„Vlammetje, zo, zo. Dat is een mooie naam voor jou.”

„'k Heet niet eens Vlammetje,” zegt ze een beetje boos.  
Die man hoeft niet om haar haren te lachen.

Dan ineens heel vlug: „'k Heet Eleonora Margaretha.”

„Maar, maar. Zo'n lange naam voor zo'n heel klein meisje!”

„Zij is nog veel kleiner.” Haar vingertje wijst onder de wagenkap.

Gelukkig komt mevrouw net weer naar buiten.

„Die kleine meid heeft me een beetje gezelschap gehouden,” licht mijnheer zijn vrouw in.

Mevrouw moet er om lachen.

„Lust jij een snoepje?”

Dát kun je begrijpen. Ze krijgt een toffee in een papiertje.

Het is nog niet zo gek om alleen aan de wandel te gaan.

Smakelijk smakkend gaat Vlammetje verder.

Ze komt een kerk voorbij. Een meer dan levensgroot beeld van de Here Jezus staat er voor, achter een hekje.

Daar moet Vlammetje heel goed naar kijken. Wat is dat voor een man?

Hij strekt zijn beide handen naar je uit, net of hij zeggen wil: „Kom maar bij me!”

„Ha Vlammetje!” roept ineens een stem.

Het is de slagersjongen, die ook bij moeder aan de deur komt.

„Wie is dat?” vraagt Vlammetje, in het minst niet verwonderd over deze toevallige ontmoeting. En ze wijst naar het beeld.

„Dat is Jezus,” zegt de jongen.

Is dat nu Jezus?

Dan mag Vlammetje vast ook wel bij Hem komen.

Kijk maar. Het is net, of Hij haar roept.

Dat grote huis is zeker een kerk. Zou het de kerk van Liesje wezen?

De Here Jezus zal wel blij zijn, dat Hij even de kerk uit mag.

„Komt-ie eventjes buiten kijken?” vraagt Vlammetje.

„Ja,” zegt de slagersjongen. „Hij komt eens kijken naar dat stoute meisje, dat van huis is weggelopen. Je moeder weet

vast niet, waar je zit. Kom maar mee in mijn mand. Die is toch leeg. Dan breng ik je wel thuis."

Dat wordt een leuk ritje voor Vlammetje. Het gaat zo vlug. In een wip staat ze voor de deur.

Als moeder haar ziet, krijgt ze een standje.

„Stoute meid. Waar heb je gezeten? Alles heb ik afgezocht."

Ze vertelt van het orgel. En van de meneer met het kindje.

En van het lekkere snoepje.

Maar over de Here Jezus praat ze maar niet.

Zou Hij nu ook boos op haar zijn?

Liesje zegt, dat Hij zoveel van kindertjes houdt.

Zou Hij ook nog van je houden, als je stout bent geweest?

Mag je dan evengoed nog bij Hem komen?

Of zegt Hij dan: ga maar weg!

Later krijgt Liesje het hele verhaal te horen.

Ook het verhaal van de Here Jezus, Die gezien had, dat Vlammetje was weggelopen.

„Och kind," zegt Liesje heel wijs, „dat was de echte Here Jezus niet eens. Dat was maar zo'n beeld."

„Maar mag je bij de echte Here Jezus komen, ook als je stout bent geweest?" vraagt Vlammetje.

„Ja," beslist Liesje. „Dan moet je juist naar Hem toe. Dan moet je om vergeving vragen. Net als aan je vader en moeder."

Als moeder Vlammetje die avond naar bed brengt en haar kleine meid al lekker heeft toegestopt, gaat Vlammetje ineens weer recht overeind zitten.

„O ja, ik moet nog vergeving vragen," zegt Vlammetje met een zucht.

Moeder is er even ontroerd van. Zo'n kleine schat, toch. Vlammetje krijgt een stevige pakkerd van moes.

Dan zegt Vlammetje zachtjes: „Here Jezus, wilt U het ook vergeven?"

„Wat zeg je?" vraagt moeder verwonderd. Ze kan haar oren niet geloven. Dát heeft moeder nooit aan Vlammetje geleerd.

„Dat moet, zegt Liesje!" is Vlammetjes antwoord.

Dan duikt ze lekker onder de dekentjes.  
Een beetje verbijsterd gaat moeder naar beneden.  
Vreemd toch! Zo'n kind!!

#### HOOFDSTUK IV

## Vlammetje vermist

Het loopt tegen Kerstfeest. Nu is het heel druk in de winkelstraten van de stad.

Al die mensen komen kijken naar de mooie kerst-etalages. En ze doen ook veel inkopen voor de komende feestdagen. Vlammetje loopt met vader en moeder tussen al die mensen in. Het gebeurt niet vaak, dat vader mee gaat winkelen. Hij zit altijd maar op zijn kantoor. Maar nu heeft hij een vrije middag genomen. Dat is op zichzelf al een feest: dat vader er bij is.

Vlammetje ziet er uit als een kleine kabouter. Ze heeft een blauw fluwelen jasje aan, afgezet met een wit bontrandje. En een blauw fluwelen slobbroek. En een mooie puntmuts heeft ze op, ook al van blauw fluweel.

Daar heeft moeder ook zo'n wit randje van „het poesje” omheen genaaid.

Ja, moeder heeft dat mooie pakje zelf genaaid. Vlammetje is er o zo trots op.

Thuis heeft ze voor de spiegel naar zichzelf staan kijken. Ze heeft in haar handjes geklapt van plezier.

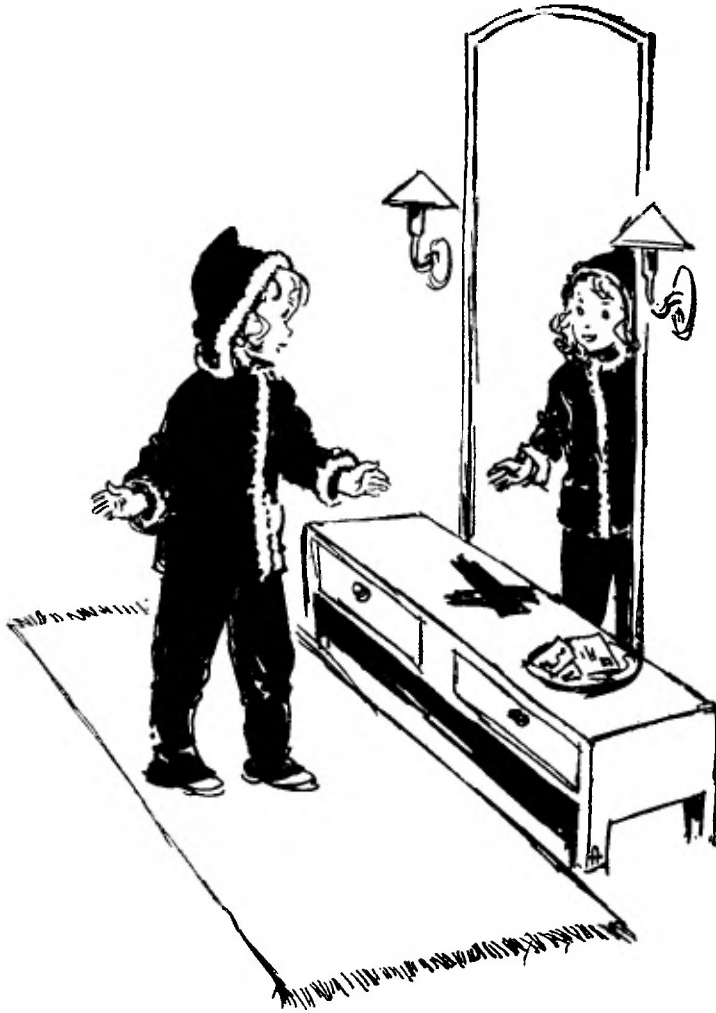
„Mooi, mamma, o wat mooi heb je dat toch gemaakt.”

Vlammetje moest telkens even dat witte randje aaien. Het is net zo lekker zacht als haar pluisje.

Maar nu Vlammetje tussen vader en moeder in, door de drukke straten loopt, denkt ze niet meer aan haar nieuwe pakje. Nu heeft ze zoveel te zien. Ze kijkt haar ogen uit.

Vooraf de kerstbomen vindt ze prachtig.

Er zijn er zoveel. Telkens zie je weer een nieuwe. De éne is nog mooier versierd dan de andere. Met blinkende ballen en met zilveren slingers, die prachtig schitteren in het licht van elektrische kaarsjes.



Thuis heeft ze voor de spiegel naar zichzelf staan kijken.

Liesje heeft verteld, dat in de kleuterschool ook elk jaar een kerstboom komt. Een hele grote. Tot aan de zolder. Alle kinderen krijgen chocolademelk en krentebollen. En dan worden er mooie verhalen verteld.

Van de Here Jezus, die als een klein kindje op aarde kwam.

Zo maar uit zijn lichte, warme hemelhuis op de donkere, koude aarde. In een stal was het kindje geboren. Zijn bedje was van stro. In sommige etalages staan ook stalletjes. Vlammetje wil er graag even naar kijken. Maar vader zegt gauw: „Nu weer doorlopen, meisje!”

Als ze weer voor een etalage staan, waarin een prachtige kerstboom prijkt, vraagt Vlammetje ineens: „Krijgen wij ook een kerstboom?”

„Wat moeten wij met een kerstboom doen,” zegt vader.

„Ik vind 'm zo mooi,” bedelt Vlammetje.

„Je krijgt een mooie nieuwe pop,” belooft vader.

„Ik wil geen pop. Ik wil een kerstboom,” dwingt Vlammetje.

Dan wordt vader boos.

„Als jij vervelend gaat doen, is de pret gauw uit, hoor! Dan nemen we de eerste de beste tram naar huis.”

Nu durft Vlammetje niets meer te zeggen. Ze vecht tegen opkomende traantjes.

Zou het kindje Jezus boos zijn, als ze op zijn verjaardag geen boom versieren?

Stel je voor, dat je op vaders verjaardag zijn stoel niet versierde?

Waarom mag het nu niet?

De bomen in de etalage worden nu onbereikbaar mooi. Vlammetje kijkt er naar met oogjes vol verlangen.

Ineens loopt moeder vlug vooruit.

„Blijf jij even bij vader!”

Een ogenblik bedenkt Vlammetje zich.

Misschien gaat moeder wel een winkel in waar een kerstboom brandt.

Ze wil mee met moeder. Ze is op vader toch eigenlijk ook een beetje boos.

Maar waar is moeder gebleven?

In welke winkel is ze binnengestapt?

Alle winkels zijn vol mensen. Vlammetje kan moeder niet meer vinden.

Dan maar gauw terug naar vader.

Maar waar is vader toch?

Nu kan ze vader ook niet meer vinden.

Met driftige pasjes baant de kabouter zich een weg tussen al die grote-mensen-benen door.

Telkens meent ze vader te zien. Maar telkens weer is het een andere meneer, die net zo'n jas aan heeft als vader.

Ze geeft de moed zo gauw niet op.

Ze moet vader vinden. Hoe zal ze anders ooit thuis komen? Je kan toch zo maar niet op de tram stappen. De tram-meneer jaagt je er vast af. Net als Jaap laatst. Die stond op de treeplank, toen de tram ging rijden. De tram had helemaal voor Jaap gestopt. En hij had een erg standje gekregen.

Ze heeft dit verhaal gehoord, toen moeder het aan vader vertelde. Ze dachten, dat ze met de pop zat te spelen. Nu, dat deed ze ook wel. Maar dan kun je toch evengoed alles horen.

Maar hoe kan ze vader nu toch vinden?

Dat valt niet mee voor zo'n heel klein meisje in zo'n grote, drukke stad.

Ze begint zich eenzaam en verlaten te voelen tussen al die vreemde mensen in.

Wat moet ze nu doen? Moeder is weg. En vader is ook weg. Tegen een raamkozijn aangedrukt, begint Vlammetje te huilen. Eerst zachtjes, maar dan hoe langer hoe harder.

Moeder is intussen niet in één winkel geweest, maar in twee. Vader past wel even op Vlammetje. Ze moet nu vlug opschieten, want het is al later dan ze dacht.

In die tweede winkel moet moeder nog al lang wachten. Het is er heel druk.

Als moeder weer buiten komt, moet ze even zoeken. Waar is vader nu met Vlammetje? O, vader staat aan de overkant. Maar waar is Vlammetje?

De schrik slaat moeder om het hart.

Ze loopt ineens op een drafje.

„Waar is Vlammetje?” roept ze al uit de verte vader toe.



„Is die niet bij jou?” vraagt vader, stom-verbaasd en tegelijk ook heel ongerust.

„Maar ik zei toch: Blijf jij even bij vader!”

„Daar heb ik niets van gehoord,” zegt vader spijtig.

Ze kijken elkaar aan en lezen angst in elkaars ogen.

Het kind weg. En dat in zo'n drukte.

„Laatst is ze ook al weggelopen,” jammert moeder. „Toen heeft de slagersjongen haar thuisgebracht!”

Maar nu is ze veel verder van huis. Hier in de binnenstad kent natuurlijk niemand het kind.

„We moeten maar gaan zoeken,” zegt vader. „Zo ver zal ze niet weg zijn.”

Dat laatste zegt hij maar, om moeder wat gerust te stellen. Maar zelf is hij ook allesbehalve gerust.

Vader en moeder nemen elk een kant van de straat voor hun rekening. Ze zoeken het trottoir af, ze kijken in alle portieken. Moeder loopt nog even terug naar de winkels waar ze geweest is. Geen spoor van Vlammetje.

„Als ze zo de hele straat hebben afgezocht en weer bij elkaar zijn gekomen, kijken ze heel somber.

„O, God, ons kind!” stamelt moeder.

Het klinkt als een gebed. Ja, in angst wil je wel bidden. Als Vlammetje eens in verkeerde handen terechtkomt! Daar lees je zo vaak van in de krant. Of als ze een ongeluk krijgt! Moeder wil het liefste maar een deuntje gaan hullen. Maar tranen helpen ook geen zier.

Ze gaan maar weer zoeken. Weer lopen ze de hele straat af, turend en speurend of ze ook ergens een blauw manteltje zien schemeren.

Geen Vlammetje te bekennen.

Het wordt langzamerhand al minder druk op straat. De winkels gaan sluiten. De meeste mensen zijn op weg naar huis.

En nog altijd zoeken vader en moeder.

Vader met een heel somber gezicht. En moeder wanhopig.

„Waar zou dat kind zitten? Op straat is ze nergens! Anders moesten we haar gevonden hebben,” redeneert vader.

„Ze is weg, helemaal weg,” kreunt moeder.

Vaders gezicht staat heel ernstig. Hij is zo dol op zijn kleine meid. Wie zal zeggen, of er niet iets heel ergs met Vlammetje is gebeurd?

Alles zou vader er voor over hebben om zijn jongste lieveling nu even aan het hart te kunnen drukken.

„We moeten maar naar het politiebureau gaan en het daar aangeven,” zegt vader.

Ja, dat is het enige wat ze nog kunnen doen.

„Ze komt natuurlijk wel weer terecht. Zo'n Jantje-bij-de handje,” probeert vader moeder én zichzelf wat op te beuren.

Maar met zeer bezwaarde harten stappen ze naar het politiebureau toe.

Waar is Vlammetje intussen gebleven?

In het hoekje bij het raamkozijn staat ze te snikken — luid, steeds luid.

Al gauw heeft zich een groepje mensen om Vlammetje heen verzameld.

„Och lieve help, dat schaap is verdwaald,” zegt een oude juffrouw vol medelijden.

„Dat de mensen niet beter op zo'n kind passen,” oordeelt vinnig een mevrouw, met een puntneus en een bril er boven op.

„Hoe heet je meisje?” vraagt een praktische huismoeder.

Geen antwoord. Alleen luide snikken.

„Zeg eens waar je woont?”

Gierende uithalen van huilen.

„Dat kind weet van niks,” zegt de vinnige mevrouw weer.

„Als je ook zo verdwaald bent,” pleit de oude juffrouw voor Vlammetje.

Inderdaad, Vlammetje weet op dit ogenblik niets meer. Ze weet alleen nog maar, dat moeder weg is en vader ook.

Ze hoort een mevrouw zeggen: „We moeten de politie maar opbellen.”

Op het horen van het woord „politie” gaat Vlammetje krijsen. Als de politie er aan te pas moet komen, is het vast wel heel erg, wat ze gedaan heeft.

Ze pakken Vlammetje bij de hand en trekken haar een winkel in.

„Dat kind is haar moeder kwijtgeraakt. Mogen we even de politie bellen?”

De mevrouw uit de winkel is erg aardig. Ze neemt Vlammetje mee naar boven. Daar is een meisje, wat jonger dan Miep.

En daar is ook — Vlammetje vergeet even om door te zetten met krijsen — daar is ook . . . een kerstboom!

„Zeg, Greet, pas jij even op die kleine dreumes. Ze is verdwaald. We bellen de politie op. Haal maar een paar gebakjes van beneden. Dan wordt ze wel zoet!”

Gebakjes! Nu herinnert Vlammetje zich, dat het beneden in de winkel zo lekker rook.

Dat heeft ze temidden van al haar verdriet toch nog vaag opgemerkt.

Mevrouw gaat naar beneden.

Het loopt tegen sluitingstijd. Dan is het altijd heel druk in de banketbakkerswinkel.

Als Greet even later boven komt met twee lekkere taartjes, begint Vlammetje zich al aardig in haar lot te schikken.

Ze weet nu weer te vertellen, dat ze Eleonora Margaretha van Dorp heet. En dat ze woont in de Fagelstraat.

Op de kerstboom raakt ze niet uitgekeken.

Met een mondje vol taart zegt ze bewonderend: „Wat is die mooi! Voor de Here Jezus hè? Omdat-ie gauw jarig is.”

Greet vindt het zo wel een beetje raar gezegd.

Ze verbetert dan ook: „Omdat het gauw Kerstfeest is. Dan denken we eraan, dat de Here Jezus is geboren, weet je wel?”

O ja — Vlammetje weet er alles van.

„In een stal hè?” zegt ze, heel zeker van haar zaak. „Als een klein kindje!”

Dan neemt ze weer een ferme hap van haar taartje.

Als mevrouw later bovenkomt, is Vlammetje al helemaal op dreef.

En als mevrouw vraagt, hoe ze heet, noemt ze niet haar



„Omdat het gauw Kerstfeest is. Dan denken we eraan dat de Here Jezus is geboren, weet je wel?“

lange, deftige naam, maar haar huis-, tuin- en keukennaampje: Vlammetje.

„Die naam heb je zeker aan je mooie krulletjes te danken,“ lacht mevrouw.

„Omdat ze rood zijn,“ licht Vlammetje toe.

„En wat heb je een mooi fluwelen pakje aan,“ bewondert mevrouw.

„Heeft moeder zelf gemaakt,“ pocht Vlammetje.

„Die is ook niet achterlijk,“ zegt mevrouw zachtjes tegen Greet.

Dan ineens zegt Vlammetje: „We krijgen geen kerstboom!“

„Waarom niet?” vraagt Greet.  
„Pappa wil niet,” legt Vlammetje uit.  
„Dan moet je maar bij ons komen Kerstfeest vieren,” zegt mevrouw. „Zou je wel willen?”  
Vlammetje glundert.  
„Als het maar mag!”  
„Zal ik het straks aan je vader en moeder vragen?”  
„En die zijn weg!”  
„Ja, maar ze komen wel weer terug.”  
„Oh!”  
Dat is een hele geruststelling.  
Nu vindt Vlammetje het helemaal leuk, om nog een poosje bij Greet en bij de kerstboom te blijven.

Toen vader en moeder op het politiebureau naar Vlammetje gingen informeren, hoorden ze al gauw het heerlijke nieuws.  
„Heeft uw dochtertje rood haar en een blauw pakje aan?”  
„Ja,” roept moeder opgetogen. „Hebt u haar hier?”  
De agent lachte goedmoedig.  
Op het bureau maken ze wel vaker mee, dat zenuwachtige ouders komen vragen naar zoekgeraakte kindertjes.  
„Nee mevrouw, hier is ze niet. Ze heeft een heel wat beter plekje gevonden. Ze is zogezegd met haar neus in de boter gevallen. Ze hebben opgebeld van banketbakker van Wely, dat daar zo'n kleine wegloopster is gearriveerd.”  
„Dus ze is terecht,” zegt vader, die het nog maar nauwelijks geloven kan.  
„En of,” verzekert de agent. „Gaat u haar maar gauw halen. Ze zal wel zitten uitkijken.”

Nu, dat denkt moeder ook wel. Wat zal ze verlangen naar vader en moeder.  
Die kleine pop!  
Moeder loopt haast op een holletje naar de banketbakkerswinkel. Vader moet haar wat afremmen.  
„Je hoeft nu niet meer zo te draven. Ze is toch terecht!”  
O, die mannen! Die zijn hun angsten zo gauw vergeten.

Maar moeder heeft pas rust, als ze haar meisje hééft.

Dat arme kind. Hoe lang wacht ze nu al bij die vreemde mensen, op vader en moeder.

Maar als vader en moeder boven komen bij de vriendelijke banketbakker, staan ze even paf.

Ze vinden geen Vlammetje, badend in tranen, zoals ze eigenlijk hadden verwacht.

Met een kleurtje van opwinding komt een opgetogen Vlammetje op ze toe springen.

„O moes, het was zo fijn. 'k Heb een taartje gehad. En kijk eens. Een mooie kerstboom. En ik mag ook komen op het feest.”

„Het lijkt nu al wel feest,” gromt vader.

„En wij maar lopen zoeken!”

Maar hij kan toch niet laten om Vlammetje even te knuffelen. Vader en moeder bedanken mevrouw van Wely hartelijk voor alle goede zorgen.

„En nu gauw naar huis!” zegt vader.

Maar dan maakt mevrouw van Wely nog vlug van de gelegenheid gebruik, om te vragen of Vlammetje op het Kerstfeest mag komen.

Moeder kijkt eens naar vader. En vader moet er weer aan denken, dat hij nog maar zo kort geleden alles had willen geven om Vlammetje weer aan z'n hart te mogen drukken.

Vader ziet ook aan Vlammetje, dat ze zo heel graag wil.

Nog even tracht hij er zich tegen te verzetten.

„Ze heeft u vandaag al zoveel moeite bezorgd.”

„O, nee, dat heeft allemaal niets te betekenen. Ze is heel lief geweest. Wij zouden het wel leuk vinden, als ze mocht komen.”

Tegen zoveel vriendelijkheid kan vader niet op.

„Vooruit dan maar,” geeft hij toe.

Vlammetje danst van plezier.

Op weg naar huis houden vader en moeder zelfs in de tram Vlammetjes hand nog vast.

En Vlammetje denkt er aan, dat ze straks lekker veel te vertellen heeft aan Jaap en Jan en Miep.

Van Greet en van die lieve mevrouw.  
En van dat lekkere taartje.  
En ook, dat ze heus naar het Kerstfeest mag. Dat is het allerfijnste!

## HOOFDSTUK V

### Vlammetje viert feest

Dol-gelukkig is Vlammetje, als de grote dag van het Kerstfeest is aangebroken.

Natuurlijk heeft ze Liesje te voren ingelicht. Over het tochtje naar de stad met vader en moeder. En over de taartjeswinkel en de kerstboom.

„En nu mag ik ook naar het feest!”

Liesje vindt, dat Vlammetje maar boft. Kerstfeest in een taartjeswinkel.

Dat is vast nog fijner dan in de kleuterschool.

„Komen er meer kindertjes?”

„Vast wel,” meent Vlammetje. „En we krijgen misschien wel weer taartjes.”

Miep zal Vlammetje wegbrengen.

Dat geeft nog even moeilijkheid.

Miep wil het liefst op de fiets. Vlammetje kan best achterop zitten.

Maar vader en moeder zijn door de doorgestane angst wat overbezorgd geworden. Miep mag hoog of laag springen, maar ze gaan met de tram.

Vlammetje krijgt haar mooie fluwelen pakje weer aan. In het holletje van haar hand klemt ze het pluisje.

Vlammetje heeft goed geraden: er zijn meer kinderen. Ans, de grote dochter van mevrouw van Wely is kleuterjuffrouw. Op Woensdagmiddag houdt ze altijd een clubje aan huis. Daar op komen kinderen die thuis nooit uit de Bijbel horen vertellen. Juffrouw Ans houdt ze zo'n middag bezig met allerlei spelletjes. Ze zingen mooie versjes. En er wordt een verhaal uit de Bijbel verteld.

Déze Woensdagmiddag komen de kinderen bij elkaar om Kerstfeest te vieren.

„Daar heb je onze kleine avonturier, die helemaal alleen op stap ging!”

Zo wordt Vlammetje door juffrouw Ans begroet. Ze krijgt een mooi plaatsje, dicht bij de juffrouw. En dicht bij de kerstboom.

Deze middag is voor Vlammetje net een heel mooie droom.

De boom is zo prachtig — met de mooie versiering. En met al die flakkerende kaarsjes. Het lijkt net of in de ogen van al die kindertjes kleine vlammetjes branden. Zou in haar ogen nu ook zo'n vlammetje zijn?

Een mijnheer speelt op een soort piano.

Maar het is geen gewone piano. Die mijnheer doet aldoor zijn benen op en neer. En hij trekt aan een paar knoppen voor hij spelen gaat. En als hij speelt gaat zijn hele lijf mee heen en weer

Dat is zeker een orgel, net als in de kerk van Liesje. Zou die meneer de dominee zijn? Zou-ie straks op een stoel gaan staan?

Op dit orgel zijn geen engeltjes. Wel een spiegel. Als je in die spiegel kijkt, lijkt het net of er twee kerstbomen staan te branden.

De kinderen zingen eerst een paar bekende versjes.

Vlammetje durft niet mee te doen — zoals thuis, wanneer Miep speelt. Ze luistert maar. Het gaat over de Here Jezus. En over de stal.

Dan zegt juffrouw Ans: „Eerbiedig, kinderen.”

Nu gaan alle handjes samen. En de oogjes gaan dicht. Vlammetje doet het ook maar gauw. Door haar wimpers heen kijkt ze naar de juffrouw. Die heeft ook haar ogen dicht. Maar ze doet ze eventjes open en kijkt rond. Dat mag dus ook wel. Dan gaat de juffrouw praten. Moeten ze de hele middag zo blijven zitten, met de ogen dicht? Dan hadden ze de lichtjes in de kerstboom ook niet hoeven aan te steken.

Vlammetje hoort de juffrouw de naam van de Here Jezus noemen.





De kinderen zingen eerst een paar bekende versjes.

Praat ze nu met de Here Jezus?

Moet je je ogen dan dicht doen? Zou je dan de Here Jezus kunnen zien? Vlammetje probeert het eens. Ze doet haar ogen stijf dicht. Maar ze ziet niets.

Een geroezemoes van de kinderen rondom haar schrikt haar op. O— nu hebben ze allemaal de ogen weer open. En ze lachen om haar. Omdat zij nog met haar ogen dicht zat.

De kleur slaat haar uit. In haar verlegenheid moet de

pluis er aan te pas komen. Als ze die tegen haar neusje duwt, heeft ze weer een vertrouwd gevoel van toch thuis te zijn.

Juffrouw Ans stelt nu een paar vragen.

„Jullie weten allemaal toch zeker wel, waarom we Kerstfeest vieren?”

Dat weet Vlammetje best. Maar ze durft geen antwoord te geven. Zo even heeft ze immers zo gek gedaan.

Een paar kinderen roepen het antwoord al: „Omdat de Here Jezus geboren is!”

„Niet voor je beurt,” waarschuwt juffrouw Ans. „Ik zal wel aanwijzen, wie het antwoord mag zeggen.”

„Vertel me nu eens waarom dat kindje Jezus heten moest?”

Dat vindt Vlammetje een moeilijke vraag. Ze zou het echt niet weten. Zij heet Vlammetje . . . nu ja, om haar rode haar. Maar waarom dat kindje nu Jezus heet?

Als de juf haar maar niet vraagt. Ze duikt een beetje weg achter de anderen. Dan ziet juf haar lekker niet.

„Nu Rietje, zeg jij het eens. Wat zei de engel tegen Jozef?”

Rietje — klein, pienter ding — weet het best.

Zonder haperen komt het antwoord: „Gij zult Zijn Naam heten Jezus. Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.”

„Best Rietje. En nu een moeilijke vraag: Wat zijn dat nu, onze zonden? Dat moet je toch weten, hè! Anders begrijp je ook niet, waarom de Here Jezus ons zo gelukkig maakt. 's Avonds bid je toch:

*Schoon mijn zonden vele zijn*

*Maak om Jezus 'wil mij rein.*

Of misschien bid je wel: Vergeef ons onze zonden.”

Vlammetje moet ineens denken aan wat Liesje gezegd heeft, toen ze weggelopen was: „Je moet aan de Here Jezus om vergeving vragen.” Dat had ze toen gedaan — net zoals juf nu zegt.

„Nu,” vraagt juffrouw Ans nog eens, „wat zijn dat nu, onze zonden?”

„Als je stout bent geweest,” roept er één.

„Als je jukt,” zegt een ander.

„Als je wegloopt,” fluistert Vlammetje bedeesd.

Maar de juf heeft haar toch gehoord. Ze krijgt een bemoeidigend knikje.

„Ja,” zegt de juf. „Ja . . . dat zijn allemaal zonden. Maar wat is de ergste zonde? De zonde, waar al die andere verkeerde dingen gevolg van zijn?”

„Juist, Marietje, wat jij daar zegt, is precies het goede antwoord. God niet liefhebben, dat is eigenlijk de grote zonde. Als je leeft zonder God. Als je denkt, dat je God wel missen kunt. Dan gaat alles verkeerd.

Dan verdien je Gods straf. Dat is zo erg. Dat kán God niet door de vingers zien.

Maar weet je wat nu zo heerlijk is? Dat de Here Jezus naar de aarde kwam . . . Gods eigen Zoon. Hij heeft de straf van God gedragen voor al de Zijnen.

Hij is in hun plaats gaan staan. Hij heeft alles goed gemaakt, wat zij bedorven hadden. Hij is een klein kindje geworden, opdat alle mensen, die in Hem geloven, die alles van Hem verwachten, weer kinderen van God zouden worden.

Daarvan ga ik nu vertellen; van de geboorte van de Here Jezus.”

Liesje kan mooi vertellen. Maar juffrouw Ans kan het nog veel beter.

Vlammetje ziet Jozef en Maria lopen . . . van Nazareth naar Bethlehem. Het moest. Want het kindeke Jezus moest in Bethlehem worden geboren. Dat had God al laten zeggen, heel veel jaren geleden, door profeten. Daarom moest die Keizer dat bevel geven . . . dat ze allemaal moesten gaan naar de plaats, waar ze geboren waren.”

Wat vertelt de juf daar? Waren er toen nog geen auto's en geen trams?

„Rijke mensen gingen met een koets met paarden.”

O, net als de Koningin. Die is ook rijk. Nou, en of! Die rijdt in een gouden koets.

„Mensen reden ook wel op een ezeltje,” vertelt juf verder. „Net als 's zomers aan het strand. Och, die Jozef en Maria had-

den niet eens een ezeltje. Ze moesten alles lopen. En het was een heel eind. Maria werd zo moe.”

Als Vlammetje heel erg moe is, draagt moeder haar vaak een eindje. Maar nooit lang.

„Kindje, je wordt me te zwaar!”

Maria was natuurlijk veel te zwaar voor Jozef om te dragen. Jozef was zelf toch ook moe. Als je zo'n eind moet lopen. En er is nergens een tram.

„In Bethlehem geen plaats. Alles propvol. Waar moeten ze nu heen?”

O gelukkig — toch nog een plaatsje — in de stal.

„Daar is het Kindje geboren. Een snoezig, lief babietje.”

Vlammetje zou het wel even over zijn wangetjes willen strijken.

„Een Koningskind! De zoon van Maria. De zoon van God!”

O, dan mag je er vast niet dichtbij komen.

Vlammetje heeft de prinsesjes ook nog nooit van dichtbij gezien.

„Maar daar komen herders. Die hebben de boodschap van de engelen gehoord.”

Engelen bestaan dus wel! Pappa zegt van niet. Ze zal Pappa vertellen, dat ze er heus wel zijn. Anders waren de herders nooit in Bethlelem gekomen.

En engelen kunnen vliegen ook. Want ze komen uit de hemel. Heel veel engelen. Zingen kunnen ze ook. Ze hebben in de kerstnacht zó mooi gezongen . . .

„Ere zij God. Vrede op aarde. In mensen een . . .”

Dat laatste moeilijke woord begrijpt Vlammetje niet. Maar het zal wel betekenen, dat God niet boos meer is.

Als je maar naar de kribbe gaat en daar neerknielt.

„De kribbe, een voerbak van het vee.”

Moet die kleine Jezus daar nu in liggen?

„Zo arm werd de Here Jezus, omdat Hij ons rijk wilde maken. Daar knielen de herders neer. Ze strijken even — heel eerbiedig, heel voorzichtig over het hoofdje van het Kindje.”

Dat mag dus wel. Vlammetje wil wel zo naar de kribbe lopen.

„Jezus, Zaligmaker, Verlosser.”

Er komen ook hele rijke mensen. Wijzen uit het Oosten. Willen die de stal wel in? Willen die wel knielen? Vader en moeder willen het niet. Vast niet. Ze willen toch ook geen kerstfeest vieren.

Vlammetje zal ze vertellen, dat ze het toch maar moeten doen. Die voorname mensen hebben het toch ook gedaan. Waarom ook niet? Dat Kindje is nog veel voornamer, hoor. Al ligt het op een bedje van stro . . .

O, dat is vreselijk. Nu wil Vlammetje haar oren wel dichtstoppen. Dat Kindje is later aan een kruis gestorven. Ze hebben zo maar spijkers geslagen door Zijn handen en voeten. Wat zal dat een pijn hebben gedaan.

„Het moest. Het was Gods straf op de zonde, die Jezus wil dragen.”

Is zonde dan zo erg? Dat Jezus zo moet sterven?

„Jezus droeg het alles . . . Zo lief heeft Hij de mensen. Hij leed voor ons. Hij stierf voor ons. In onze plaats!”

„Zo wilde Hij ons verlossen van de zonde. Weet je wat wij moeten doen? We moeten knielen bij de kribbe. We moeten knielen bij het kruis. En zeg dan maar: Jezus, lieve Jezus, ik dank U voor alles wat U gedaan hebt. Ik dank U, dat U ook mijn Zaligmaker en Verlosser wil zijn.”

Vlammetje kijkt naar de twinkkelende kaarslichtjes. Ze denkt ook aan dat heel erge — aan dat kruis.

Ze kan het alles zo ineens niet verwerken.

De pluis moet er aan te pas komen.

Er gaat een zucht door de kinderschaar.

De juffrouw is klaar met vertellen.

Ineens wijst een meisje naar Vlammetje.

„Kijk juf — een blauw snorretje!”

Ze beginnen allemaal hard te lachen.

Vlammetje wordt vuurrood en weet niet hoe gauw ze haar pluisje wegbergen zal, diep in haar hand.

„Nu krijgen jullie allemaal een kopje chocolade,” lacht de juffrouw. „Lusten jullie dat wel?”

„Ja,” gillen ze in koor.

„En ik geloof haast, dat er ook nog een taartje is!”

Ze klappen in hun handen van pret.

Het is toch maar een fijn feest.

Dat vindt Vlammetje ook.

Maar één ding kan ze niet kwijtraken: dat dat kindeke Jezus werd geboren, om zo te moeten sterven; dat Hij dat allemaal gedaan heeft voor ons.

Ze zal vader en moeder zeggen, dat de Here Jezus zó lief is. Dat zullen ze dan ook wel vinden. Vast wel. En dan mag ze misschien ook wel naar het kleuterschooltje. Of naar juffrouw Ans. Wat zou dat fijn zijn.

Heel langzaam lepelt ze de lekkere room van haar taartje . . . Van binnen diep-gelukkig nu.

